

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonností rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 6 SŽ/26/2013 zo dňa 11.12.2014, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 6 SŽ/26/2013 zo dňa 11.12.2014 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322 trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako navrhovateľka účastníčkou konania vedeného pred najvyšším súdom pod sp. zn. 6 SŽ 26/2013 o podanom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „odporca“ alebo aj „Rada“) sp. zn. RP/078/2013 z 22. októbra 2013.

Odporca týmto rozhodnutím postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol, že sťažovateľka ako účastníčka správneho konania č. 269-PLO/O-3488/2013 porušila povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že na programovej službe [REDAKOVANÉ] odvysielala 4. mája 2013 v čase od 09.00.00 h do 09.59.59 h reklamný blok v čase od cca 09.12.38 h do cca 09.18.38 h v trvaní 6 minút; komunikát propagujúci film Iron man 3, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v čase od cca 09.18:42 h do cca 09.19.02 h v trvaní 20 sekúnd a reklamný blok v čase od cca 09.46.12 h do cca 09.52.11 h v trvaní 5 minút a 59 sekúnd, teda v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 19 sekúnd, čiže o 19 sekúnd dlhšom ako 12 minút, za čo jej odporca uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 5 000 € so splatnosťou 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odporca svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o záver, že komunikát propagujúci film Iron man 3 naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, odôvodnil tým, že komunikát obsahoval krátke autentické výňatky z filmu Iron man 3, bol v originálnom (anglickom) znení s titulkami. Na začiatku bolo v sprievodnom audio komentári uvedené, že televízia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pozývajú divákov do kina, pričom na obrazovke sa zobrazil nápis „Od 2. mája v kinách“ a informácia o dátume, od ktorého sa daný film bude premietiť v kinách, bola tiež uvedená na záver vo vizuálnej zložke predmetného komunikátu spolu s webovou adresou distribučnej spoločnosti, ktorá vlastní práva na vysielanie predmetného kinematografického diela v kinách. Výňatky z uvedeného filmu použité v rámci predmetného komunikátu nepochybne upriamovali pozornosť recipienta na tento film. Z ostatného obsahu je však zrejmé, že recipient vo vzťahu k danému kinematografickému dielu dostal iba informáciu o tom, že bude toto dielo premietané v kinách, pričom počas celého vysielania predmetného komunikátu nebola uvedená žiadna informácia týkajúca sa odvysielania filmu Iron man 3 na programovej službe účastníka konania. Na základe uvedeného odporca dospel k záveru, že vzhľadom na obsah a spôsob spracovania predmetného komunikátu je zrejmé, že jeho zámerom bolo

propagovať kinematografické dielo Iron man 3 v tom čase premietané v kinách, a teda podporiť predaj prostredníctvom zvýšenia jeho návštevnosti v kinách. V tejto súvislosti odporca poukázal aj na závery rozsudkov najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 10/2012 a sp. zn. 6 SŽ 13/2012. Po takomto posúdení komunikátu Iron man 3 s poukazom na § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20 % (t. j. 12 min), odporca mal za preukázané porušenie tohto ustanovenia sťažovateľkou jej vysielaním na programovej službe [REDAKOVANÉ] 4. mája 2013 v čase od 09.00.00 h do 09.59.59 h. Výšku a druh uloženej sankcie odporca odôvodnil použitím zákonných kritérií a opakovaným sankcionovaním sťažovateľky za porušenie predmetnej povinnosti v minulosti.

Sťažovateľka žiadala najvyšší súd, aby rozhodnutie odporcu sp. zn. RP/078/2013 z 22. októbra 2013 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie, pretože napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dokazovanie bolo vykonané v rozpore so zákonom – odporca podľa názoru sťažovateľky nevykonal riadne dôkaz, a to ohľadku záznamu z vysielania programu, keďže o vykonaní tohto dôkazu nesvedčí vyhotovená zápisnica. Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je ohliadkou podľa § 38 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a vyhotovenie zápisnice o vykonaní tohto dôkazu je významnou procesnou zárukou; nemôže byť nahradená iba prepisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom Rady. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala i na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7 As 57/2010-82 z 3. apríla 2012. Ďalej sťažovateľka argumentovala tým, že vec bola odporcom nesprávne právne posúdená a komunikát Iron man 3 nebol posúdený komplexne. Podstatnou skutočnosťou je jeho celkové vyznenie, a nie jeho izolované čiastkové aspekty. Komunikát obsahoval informáciu o nadchádzajúcom vysielaní programu Iron man 3, ktorý bol v tom čase premietaný v kinách, nespĺňal preto definičné znaky reklamy (išlo o upútavku na vlastný program),

a preto sa jeho vysielací čas nezapočítaval do celkového prípustného času vysielania reklamy. Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, tu odporca dostatočne nezohľadnil, že došlo k odvysielaniu reklamy v minimálnom časovom rozsahu nad rámec, ako je povolené (19 sekúnd), ani to, že film Iron man 3 bude v dohľadnej dobe zaradený do vysielania sťažovateľky.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014 rozhodnutie odporcu č. RP/078/2013 z 22. októbra 2013 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil, pretože v rozsahu sťažovateľkou vymedzených dôvodov nezistil pochybenie pri aplikovaní zákonných ustanovení, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 500 € a náhradu trov konania jej nepriznal.

Sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonností rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014 sťažovateľka odôvodnila najmä takto:

«Sťažovateľka tvrdí, že k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady.

Sťažovateľka namieta, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. ...

Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

a) záznam z vysielania programovej služby [REDAKOVANÉ] zo dňa 04.05.2013; a

b) prepis/popis skutkového stavu;

Stážovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu Rady namietala najmä skutočnosť, že Rada nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec, resp. nevykonala ich v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom.

Najvyšší súd v rozhodnutí najvyššieho súdu tento odvolací dôvod stážovateľky nepovažoval za dôvodný, avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol závery, ktoré naznačujú, že nesprávne a neúplne „pochopil“ rozsah odvolacieho dôvodu stážovateľky...

Stážovateľka uvádza, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady... sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhliadli zvukovo-obrazový záznam.

Následne vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.

Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhliadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. obhliadla dôkaz, tak o tomto dôkaze musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhliadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardným spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.

Stážovateľka má v prejednávanvej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. ...

V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto

dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhľadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielenia kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaní riadnym procesným spôsobom. ...

S ohľadom na citeľnú ekonomickú ujmu, ktorú môžu pokuty Rady znamenať, je potrebné dôsledne dbať na to, aby účastníci konania mali zaručené všetky procesné práva.

»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014. Najvyšší súd označeným rozhodnutím potvrdil podľa § 250q OSP rozhodnutie odporcu, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dohovoru zmluvné strany dohovoru priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii práva a slobody uvedené v Hlave I tohto dohovoru.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu

zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky (ktoré tvoria aj jej sťažnostnú argumentáciu) a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 6 SŽ 26/2013 z 11. decembra 2014 odôvodnil takto:

«Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 2501 až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.).

Predmet konania v správnom súdnictve je striktne vymedzený výrokom napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, úlohou najvyššieho súdu bolo preskúmať, či v posudzovanej veci boli splnené zákonné podmienky v zmysle § 36 ods.2 zákona o vysielaní a retransmisii za existencie ktorých, možno skonštatovať porušenie povinnosti vysielateľa tým, že v určitý deň v presne vymedzenom čase odvysielal reklamné bloky a telenákupné šoty v časovom

rozsahu dlhšom ako 12 minút a teda či boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih vysielateľa, t. j. v konkrétnom prípade navrhovateľky.

Základným dôkazným prostriedkom pre posúdenie opodstatnenosti sankčného postihu vysielateľa v posudzovanej veci je nesporne záznam vysielania predstavujúci zvukovo-obrazovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči.

Je nespornou skutočnosťou, že obsah záznamu vysielania je možné zistiť jeho vzhliadnutím. Z podkladov spisu je zrejmé, že navrhovateľka namietala v posudzovanej veci neexistenciu zápisnice o vykonaní dôkazu, ktorý malo predstavovať oboznámenie sa členov Rady s obrazovo-zvukovým záznamom vysielania.

Argumentácia uplatnená navrhovateľkou v rámci opravného prostriedku, ako aj prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní, bola založená na pochybnostiach o tom, či členovia Rady boli oboznámení s obsahom záznamov vysielania, a to z dôvodu absencie zápisnice o vykonaní tohto dôkazu. Mala zato, že Rada ako kolektívny správny orgán a jej členovia musia zákonným spôsobom záznamy z vysielania vykonať (vzhliadnuť) a o priebehu vykonania spísať zápisnicu, ktorá bude zachytávať priebeh vykonania, najmä záznamov z vysielania, a táto bude spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému sa vysielateľ musí mať možnosť vyjadriť.

Podľa názoru súdu navrhovateľkou namietaná skutočnosť, že v administratívnom spise odporkyne sa nenachádza ako dôkaz zápisnica o vzhliadnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, nepredstavuje takú procesnú vadu konania posudzovanej veci, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia - zmysle § 250i ods.3 O. s. p.

Skutočnosť, že v administratívnom spise Rady sa nenachádza zápisnica o vzhliadnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, sama osebe totiž neznamená, že s obsahom predmetných dátových nosičov neboli oboznámení. Senát najvyššieho súdu v tomto smere poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax NS SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach a známu účastníkom konania z iných, t. č. už právoplatne skončených konaní (napr. 2Sž/3/2009, 6Sž/11/2013).

Vzhliadnutie záznamu z vysielania je potrebné za účelom oboznámenia sa s obsahom namietaného programu, za odvysielanie ktorého bol vysielateľovi uložený sankčný postih.

V posudzovanej veci nebolo predmetom správneho konania posudzovanie obsahu odvysielaného programu, ale podkladom pre sankčný postih bolo prekročenie zákonom povolenej minutáže trvania reklamných a telenákupných šotov, dĺžka ktorých bola zistená za pomoci technických zariadení. Neuniklo pozornosti súdu, že navrhovateľka v správnom konaní nenamietala žiadne konkrétne pochybenia, ohľadne informácií zachytených na nosičoch, t. j. nezrovnalosti v časových údajoch uvedené v podkladoch, ktorej jej boli zaslané.

Za stavu, že podkladom pre sankčný postih vysielateľa bolo prekročenie zákonom povolenej minutáže trvania reklamných a telenákupných šotov, dĺžka ktorých bola zistená za pomoci technických prostriedkov, ktorú členovia Rady nemohli svojou úvahou žiadnym spôsobom ovplyvniť, neexistencia zápisnice o vzhliadnutí predmetných nosičov členmi Rady nepredstavuje také porušenie ustanovení správneho poriadku, ktoré by malo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K ďalšej odvolacej námietke navrhovateľky viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu je potrebné uviesť, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 269-PLO/O-3488/2013 z 15.8.2013, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 21.8.2013, ktoré sú súčasťou pripojeného administratívneho spisu, ku ktorým sa navrhovateľka vôbec nevyjadrila, a teda v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu.

Senát najvyššieho súdu prisvedčil odporkyni v tom, že účelom prepisu/opisu skutkového stavu navrhovateľkou bolo len zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby.

Za stavu, že porušenie povinnosti vyplývajúcej pre navrhovateľku ako vysielateľa z ustanovenia § 36 ods.2 zákona o vysielaní a retransmisii bolo preukázateľne zistené, keď v rozhodnutí uvedený deň v presne vymedzenom čase navrhovateľka odvysielala reklamné bloky a telenákupné šoty v časovom rozsahu dlhšom ako 12 minút, skutočnosť ktorá nebola

z jej strany ani spochybnená, boli aj podľa názoru NS SR zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky splnené.

Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku argumentovala rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, ktorého obsah v podstate v odôvodnení kopírovala, Najvyšší súd SR poukazuje na závery rozsudku NS SR sp. zn. 6Sž/11/2013 z 19. marca 2014, vo veci tých istých účastníkov s totožným predmetom konania, ktorý uviedol, že: „zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Nejvyššího správního soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 ods. 1 správního řádu“.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní i retransmisii vymedzuje vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom tak, že vysielací čas vyhradený pre reklamu a telenákup nesmie presiahnuť 20 % (12 min) počas jednej celej hodiny, pričom charakter reklamy nerozlišuje. Zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii definuje reklamu v právnej norme ustanovenej v 32 ods. 1 tak, že reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. V právnej norme § 31a ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca ustanovuje definíciu mediálnej komerčnej komunikácie tak, že mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a) je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b) je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu. Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8. Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová

alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu. Súčasne zákonodarca v právnej norme § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisie definuje pojem vlastnej propagácie tak, že za vlastnú propagáciu považuje na účely tohto zákona činnosť vysielateľa určenú na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe, pričom čas venovaný vlastnej propagácii vrátane oznámení vysielateľa o vlastnom programe, do vysielacieho času vyhradeného reklame na účely § 36 a 37 nezapočítava (§ 37a ods. 1, písm. a/). Pri posudzovaní, či došlo odvysielaním komunikátu k mediálnej komerčnej komunikácii v priamej forme (reklama, telenákup) alebo k jej skrytej forme sa musí vychádzať z obsahu a účelu predmetného komunikátu posudzujúc ho v kontexte jeho úplného odvysielania s prihliadnutím na jeho dopad na diváka resp. poslucháča, t. j. možnosť jeho vnímania predmetného komunikátu.

Vychádzajúc zo skutkových okolností senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odvysielaním predmetného komunikátu Iron man 3 naplnil znaky mediálnej komerčnej komunikácie majúcej znaky reklamy, pretože z jeho prepisu/záznamu vyplýva propagácia uvedeného filmu.

Z uvedených dôvodov Rada po správnom vyhodnotení charakteru predmetného komunikátu čas jeho odvysielania správne zaradila do rozsahu doby zákonom predpokladanej na odvysielanie reklamy počas jednej hodiny v zmysle § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisie. S poukazom na právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. pojmovým znakom reklamy je „za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu“, pričom zákonodarca bližšie nešpecifikuje ich charakter a formu, z ktorých dôvodov je na posúdení Rady, ako príslušného orgánu štátnej správy oprávnenej

dozorovať činnosť vysielateľov v súlade so zákonom o vysielaní a retransmisie, či komunikát svojim spracovaním, formou, charakterom a účelom, je spôsobilý priniesť hospodársky profit osobe, v prospech ktorej sa predmetný komunikát odvysielal, vychádzajúc z obsahu komunikátu.

Najvyšší súd zastáva názor, že zo skutkových okolností v danom prípade vyplýva, že reklamou predmetného filmu premietaného v kinách v čase jej odvysielania je naplnený pojmový znak reklamy „za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu“, pretože táto reklama bola jednoznačne spôsobilá zvýšiť návštevnosť predmetného filmu, čo je v príčinnej súvislosti s nárastom hospodárskeho profitu či už predmetnej distribučnej spoločnosti alebo príslušného prevádzkovateľa kina. Súčasne súd poukazuje na to, že Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa riadne vysporiadala s námietkami navrhovateľa ako účastníka konania týkajúcimi sa posudzovania odvysielaného predmetného komunikátu v súvislosti s právnou úpravou kritérií reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii a svoje závery aj náležite zdôvodnila. Senát najvyššieho súdu z uvedených dôvodov sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že Rada nesprávne aplikovala uvedenú právnu normu.

Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu posúdiť len, či správny orgán nevybočil so správnej úvahy zákonom predpokladanej. Zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľovi za správny delikt pokutu vo výške 5 000 eur. Pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovil rozsah sadzby pokuty do 165 969 eur, z uvedeného; je zrejmé že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby. Senát najvyššieho súdu konštatuje, že Rada výšku pokuty určila v rozsahu správnej úvahy zákonom dovolenej. ...

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.»

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že v čl. 12 ods. 1 ústavy sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľka mohla pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že k obdobným záverom vo vzťahu k obdobným sťažnostiam sťažovateľky dospel aj v rozhodnutiach vo veciach vedených pod spisovými značkami: I. ÚS 2/2015, I. ÚS 3/2015, I. ÚS 4/2015.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015